

Veldwerk

Zwetend baan ik me een weg door het braamstruweel. Rietruigte met Haagwinde blijkt een bijna onneembare vesting. Fototoestel en notitieblok omhoogstekend worstel ik me er doorheen. Het scherpe riet snijdt in mijn been. Toch maar eens een nieuwe veldbroek aanschaffen, zonder gat bij de knie. Ondertussen speur ik naar Distelvlinders op het Koninginnekruid. Pas als mijn linkerbeen plotsklaps wegzakt, bemerk ik dat de beheerder weer een nieuwe sloot heeft gegraven in het zompige terrein. Hier biedt de Haagwinde een nuttig houvast. Achter de rietruigte liggen de secties 71 tot en met 78. Bloemrijke randen langs een houtwal. Beschut tegen de wind een uitstekende plek voor vlinders. En een mooie lokatie om een shaggie te draaien en even uit te puffen.

Wat kan het leven toch mooi zijn, peins ik. Blauwe lucht, brandende zon, 35°C en net nog een Oranje luzernevlinder! Inmiddels loopt het zweet echt in straaltjes langs m'n lijf. Wie weet, komt daar straks nog een Grote weerschijnvlinder op af, denk ik hoopvol. Een pijnlijke steek in mijn nek brengt me echter snel van die gedachte af. Ook andere insecten komen op zweet af. Pats, uit de restanten in mijn hand maak ik op dat het een Regendaas was. Gelukkig maar, Goudoogdazen (model F16, met goud/groene ogen) zijn veel gemener. Toch maar weer de mouwen omlaag, ondanks de warmte. Niet voor niets levert veldwerk soms rare associaties op.

"Kijk nou, Rambo met een netje", krijg ik te horen als ik over een hek klim en weer in het publieke deel van het terrein terecht kom. Daar sta ik dan: bergschoenen, camouflagebroek, groen overhemd met zweetvlekken, grote rugzak, fototoestel, notitieblok en vlindernet in de aanslag, midden in een groepje geheel of gedeeltelijk ontkleedde dames. "Ben je op jacht?", vraagt één van hen belangstellend. "Ja, ik wil de Grote beer fotograferen die hier vorige week is gezien", zeg ik, enigszins verlegen door de situatie. "Die is gek", hoor ik nog, terwijl ik snel doorloop en zij zich weer wentelen in de zonnebrandolie.

Even verderop staat een mevrouw met een vlindergids bij een pol distels. "Komt u er een beetje uit?", vraag ik, nooit te beroerd om enig zendingswerk te verrichten. "Nou, volgens mij moet het een Heivlinder zijn, maar dat vind ik zo gek, hier in de duinen", zegt ze aarzelend. "Dat heeft u anders goed gezien, het is inderdaad een Heivlinder", merk ik op. "Weet u dat zeker?", vraagt ze nog. "Ja, dat weet ik zeker, Heivlinders komen ook in de duinen voor." Ik vertel haar wat er verderop nog meer te zien is: Zwartsprietdikkopjes, Icarusblauwtjes, Hooibeestjes, "U weet dus heel zeker dat dit een Heivlinder is", onderbreekt ze me. "Ja, dat weet ik nog steeds heel zeker, kijk maar naar de tekening en ogen op de vleugels." Verder zitten om de hoek nog Kleine parelmoervlinders, Bruine zandogen, een Atalanta en tientallen Gammauiltjes. "Maar dit is dus echt een Heivlinder?", begint ze weer. "Mevrouw", zeg ik vermoeid, "ik werk al bijna vier jaar bij De Vlinderstichting, geloof me, dit is een Heivlinder!" Haar gezicht klaart helemaal op. "Oh, als De Vlinderstichting het zegt, dan zal het wel waar zijn."

Wat kan het leven toch mooi zijn.

Henkjan Kievit